

Много добрѣ! . . Кажи тогава на Хаджи Христа, че тѣ подхвърлятъ тѣзи книги.

— Е! . . че какъ тѣй! се усъмни Марко.

— Не го увѣрявай, а кажи му само, че така ти се чини . . . и дѣйствително това е твърдѣ възможно . . . Тѣ, може би, нарочно да правятъ това, за да се затвори четалището.

— Добрѣ каза, това може да бжде! Отговори почти вече убеденъ Марко.

— Човѣкъ, безъ да си грѣши душата, може да каже, че това е тѣй.

— Да, непрѣменно това е тѣй.

Марко, като развива логически мисльта, на която го навѣди Никола, дойде до пълно убѣждение, че запрѣтѣнитѣ книги се подхвърлени злоумышлено отъ пашовитѣ подслушници. При първото виждане съ Хаджи Христа, той му субци, че виновницитѣ за появението на недозволенитѣ книги въ читалището сж тѣзи и тѣзи. Той произнесе имената на нѣкой отъ пашовитѣ шпиони.

— А! . . се удиви Христо, позамисли се и, като се запрѣ на нѣкаква си мисль, произнесе: — Хм. . . .

— Тѣ ни подкопаватъ, за да ни затворятъ четалището, поясни Марко.

— Ами знаешъ ли какъ да се помогне на това?

— Не трѣбва да се пущатъ въ четалището.

— Нѣ, неможе това; само трѣбва наминутата да изчезватъ такива книги и въ случай на прѣтърсване да ги ненамѣрятъ заптиетата. Разбирашъ ли? — Разбирамъ, отговори Марко.

— Нѣка да се изгубватъ тихо, безъ шумъ.

— Тѣй съмъ правилъ азъ всичкото врѣме. Най-много имаше отъ тѣхъ въ недѣленъ день и азъ, щомъ ги намѣрвахъ, събирахъ ги вечеръ и ги изгарѣхъ.

— Нетрѣбва да чакашъ и довечеръ: щомъ като видишъ, хвърли ги въ огънъ.

— Ами ако . . . почна Марко. — Какво има?

— Ами ако ги изхвърля на вѣнъ?

— Прави каквото искашъ, само гледай да не навлѣчешъ *кабахатъ*.